

ตัวเขียนกับเสียงอ่าน*

นิตยา กาญจนวรรณ
ภาควิชาอักษรศาสตร์ สำนักศิลปกรรม
ราชบัณฑิตยสถาน

บทคัดย่อ

ภาษาต่าง ๆ อาจจะใช้ชุดตัวอักษรชุดเดียวกันหรือต่างกัน หากใช้ชุดตัวอักษรชุดเดียวกันก็อาจจะตัดแปลงรูปให้ต่างกันออกไปได้ แต่สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ แต่ละภาษาเลือกที่จะกำหนดเสียงไปตามระบบเสียงของตน ฉะนั้นรูปตัวอักษรชุดเดียวกันจึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นตัวแทนของเสียงเดียวกัน ดังในกรณีของอักษรโรมันที่ใช้ในภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน ฯลฯ และกรณีของอักษรไทยกับอักษรเขมร ซึ่งมีที่มาอันเดียวกัน แต่ได้ตัดแปลงรูปให้ต่างกันออกไป และออกเสียงต่างกันไปด้วย การใช้ตัวอักษรต่างชุดกันเข้ามาเป็นตัวแทนของภาษา จึงมักจะมีปัญหาในด้านการออกเสียง

การเขียนคำจากภาษาอังกฤษด้วยอักษรไทยในสมัยแรก มีลักษณะโยงเข้าสู่เสียงและคำในภาษาไทย เพราะยังไม่มีโอกาสได้เห็นรูปเขียนหรือได้ยินเสียง ต่อมาเมื่อเห็นรูปเขียน จึงถอดรูปอย่างตรงตัว อีกทั้งยังเพิ่มเสียงและรูปวรรณยุกต์เพื่อให้เข้ากับภาษาไทย ในปัจจุบันได้ตัดรูปวรรณยุกต์ออก เพราะเริ่มได้ยินเสียงจากภาษาเดิม ผู้ใช้ภาษาจึงมีอิสระที่จะออกเสียงสูงต่ำตามที่ได้ยิน ซึ่งมีต่าง ๆ กันไปตามยุคสมัย

ส่วนการเขียนคำไทยด้วยอักษรโรมันนั้นมีอยู่ ๔ แบบ คือ แบบถอดเสียง (transcription) แบบถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน (Romanization) แบบถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ (Anglicization) และแบบของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งรักษารูปบาลีสันสกฤต

ฉะนั้น การเขียนคำภาษาต่างประเทศด้วยอักษรไทยนั้น ไม่ว่าจะกำหนดเกณฑ์ไว้อย่างไรก็เป็นเพียงข้อสมมติที่ผู้ใช้ต้องทำความเข้าใจ และต้องยอมรับความจริงว่าจะให้เสียงเท่าเทียมกับเสียงภาษาเดิมมิได้ แต่ถ้าเป็นคำยืมก็สามารถที่จะตัดแปลงเสียงให้เข้ากับภาษาของผู้ยืมได้ และอาจจะถือได้ว่า คำนั้นมิได้อยู่ในฐานะภาษาต่างประเทศอีกต่อไป

คำสำคัญ : อักษรโรมัน, อักษรไทย, สัทอักษร, สัทอักษรสากล, การถอดเสียง, การถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน, การถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ, การถอดอักษรแบบของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

* บรรยายในการประชุมสำนักศิลปกรรม ราชบัณฑิตยสถาน เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

๑. ความนำ

ด้วยในระยษะนี้มักจะมีผู้ถามว่า ชื่อ ภาษาไทยเขียนอย่างไร จะเขียนเป็น ภาษาอังกฤษว่าอย่างไร ซึ่งนับว่าเป็น การเข้าใจผิด เพราะการใช้อักษรโรมัน (หรืออักษรชุด A ถึง Z) เขียนชื่อภาษา ไทยมิได้ทำให้ชื่อภาษาไทยกลายเป็น ภาษาอังกฤษแต่ประการใด การเรียก อักษรชุดนี้ว่าอักษรอังกฤษจะทำให้ตอบ คำถามไม่ได้ว่า เหตุใดภาษาฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมัน และอีกหลาย ๆ ภาษา ในยุโรป จึงใช้อักษรอังกฤษเขียน

ชุดอักษรที่ประกอบด้วย A ถึง Z

มิใช้อักษรอังกฤษ แต่เป็นอักษรโรมัน ซึ่งหลายภาษาในยุโรปนำไปใช้ เช่น อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี เยอรมัน บาง ครั้งภาษานอกยุโรปก็อาจนำไปใช้ได้ บ้างในบางโอกาส เช่น ไทย จีน ญี่ปุ่น มาเลย์ ภาษาที่นำอักษรโรมันไปใช้อาจ จะเพิ่มเครื่องหมายพิเศษ หรือดัดแปลง รูปร่างของอักษรโรมันออกไปบ้างก็ได้

ในขณะที่อักษรโรมันใช้กันอย่าง แพร่หลายในแถบยุโรป ในแถบเอเชียนี้ ชุดอักษรที่ได้รับความนิยมก็คือ อักษร เทวนาครี ซึ่งชาติต่าง ๆ ในแถบนี้นำมา พัฒนาเป็นอักษรของตนเอง รวมทั้ง

ภาษาไทยด้วย อักษรชุดนี้คืออักษรใน กลุ่ม “ก ข ค” แต่ละภาษาต่างก็เรียก ชื่อชุดอักษรชุดนี้ต่าง ๆ กันออกไป เช่น อักษรไทย อักษรลาว อักษรเขมร ทั้ง ๆ ที่มีที่มาจากที่เดียวกัน แต่รูปร่างต่างกัน ออกไป

๒. การออกเสียงอักษรโรมัน ตามระบบภาษาต่าง ๆ

อักษรชุด “A B C” นี้ เมื่อตกไป อยู่ในภาษาใด แต่ละภาษาก็ออกเสียง ไปตามระบบเสียงในภาษาของตนเอง ดังจะยกตัวอย่างต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษ

Elizabeth Taylor

Kirk Douglas

Michigan

เสียงอ่าน

[เอลิเซอเบ็ท เทย์เลอร์]

[เคิร์ก ดักเกลิส]

[มิชิเกิน]

ฝรั่งเศสอ่านว่า

[เอลิซาเบ็ท แตลอร์]

[กีร์ก ดูกลา]

[มิซิกอง]

ภาษาฝรั่งเศส

Peugeot

Bourbon

Roger

Europe

Lyon

Paris

Dupont

gigolo

Citroën

เสียงอ่าน

[เปอริโซ]

[บูร์บง]

[รอกเซ]

[เออโรป]

[ลียง]

[ปารี]

[ดูปง]

[ซีโกโล]

[ซีทรอแอง]

อังกฤษ/อเมริกันอ่านว่า

[พูโซ]

[เบอร์เบิน]

[รอกเจอร์]

[ยูเรป]

[ไลเอิน]

[แพริส]

[ดูพอนต์]

[จีเกอโล]

[ซีทรอเอิน]

ภาษาเยอรมัน

Mercedes

Hamburg

เสียงอ่าน

[แมร์เซเดส]

[ฮัมบูร์ก]

อังกฤษ/อเมริกันอ่านว่า

[เมอร์ซีดีส]

[แฮมเบิร์ก]

ภาษาอิตาลี

Versace

via

เสียงอ่าน

[แวร์ซ่าเซ]

[วีอา]

อังกฤษ/อเมริกันอ่านว่า

[เวอร์ซาชี]

[ไวเออะ]/[วีเออะ]

อันที่จริงการออกเสียงสระพยัญชนะบางตัวก็ไม่เหมือนกัน เช่นตัว r ในคำว่า Paris ภาษาฝรั่งเศสกับภาษาอังกฤษก็ออกเสียงต่างกัน ตัว eu ในคำว่า Europe ภาษาอังกฤษออก

เสียงคล้ายสระอู [ยูเรป] ภาษาฝรั่งเศสออกเสียงคล้ายสระเออ [เออโรป] และภาษาสเปนออกเสียงเป็น เอว ในคำว่า Europa [เอวโรปา] นั่นคือความแตกต่างในระหว่าง

ภาษาที่ใช้อักษรชุดเดียวกัน

ต่อไปนี้ขอให้พิจารณาคูภาษาที่ใช้ตัวอักษรต่างชุดกันบ้าง จากตัวอย่างเดิม

ภาษาอังกฤษ

Elizabeth Taylor

Kirk Douglas

Michigan

ภาษาฝรั่งเศส

Peugeot

Bourbon

Roger

Europe

Lyon

Paris

Dupont

gigolo

Citroën

ภาษาเยอรมัน

Mercedes

Hamburg

ภาษาอิตาลี

Versace

via

ไทยเขียน

อาลิซาเบท/เอลิซาเบท/

อิลิซาเบท เทย์เลอร์

เคิร์ก ดักกลาส

มิชิแกน

ไทยเขียน

เปอริโยต์

บูร์บง/เบอร์เบน

รอเซ/โรเจอร์

เออโรป/ยุโรป

ลียง/ไลออน

ปารีส

ดูปอง/ดูปองต์

ซีโกโล/จิโกโล

ซีทรอแอง/ซีทรอเอน

ไทยเขียน

แมร์เซเดส/เมอร์ซีดีส/

เมอร์ซีเดส

ฮัมบูร์ก/แฮมเบิร์ก

ไทยเขียน

แวร์ซาเซ/เวอร์ซาเซ

วีอา/ไวอะ

ไทยอ่าน

[อาลิซาเบต]/[เอลิซาเบต]/

[อิลิซาเบต เทเลอร์]

[เคิร์ก ดักกลาส]

[มิชิแกน]

ไทยอ่าน

[เปอริโย]

[บูบอง]/[เบอเบน]

[รอเซ]/[โรเจอร์]

[ยุโรป]

[ลียง]/[ไลออน]

[ปารีส]

[ดูปอง]

[จิกกะโล]

[ซีทรอง]

ไทยอ่าน

[เมอร์ซีเต็ด]

[ฮำบุก]/[แฮมเบิก]

ไทยอ่าน

[เวอซาเซ]

[วีอะ]/[ไวอะ]

จะเห็นได้ว่ายิ่งใช้ตัวอักษรต่างชุดออกไปเสียงยิ่งแตกต่างกัน ขอให้สังเกตว่าเสียงอ่านในภาษาไทยนั้นถึงแม้จะได้รับอิทธิพลจากภาษาอังกฤษแต่ก็ออกเสียงตามระบบของภาษาไทย

และยังได้เพิ่มเสียงวรรณยุกต์ด้วย เพื่อเป็นการยืนยันว่า มิใช่ภาษาไทยเพียงภาษาเดียวเท่านั้นที่ออกเสียงตามระบบเสียงของตนเอง ภาษาญี่ปุ่นเมื่อเขียนคำภาษาอังกฤษก็ต้อง

เขียนไปตามข้อจำกัดแห่งภาษาของตน และออกเสียงตามระบบเสียงของตนด้วย เช่น

คำจากภาษาอังกฤษ

Brad Pitt
computer
Elvis Presley
Roger
McDonald

ออกเสียงตามระบบเสียงญี่ปุ่น

บรูราโดะ พิตโดะ
คมพิวตา
เอลุวิซุ ปุเรซุลี
โรจา
มะกุโดะนะลุโดะ

ทั้งนี้ เพราะภาษาญี่ปุ่นไม่มีตัวสะกด (ยกเว้นบางกรณี ซึ่งจะไม่ใช่ขอกกล่าวถึงรายละเอียดในที่นี้) ออกเสียงเป็นพยางค์ ไม่มีเสียงเออ ออ และ แอ จึงต้องใช้เสียงอื่นแทน

๓. การแก้ปัญหาความกำกวม

เนื่องจากอักษรโรมันออกเสียงต่าง ๆ กันไปในแต่ละภาษา จึงเกิดปัญหาในด้านการสอน ทำอย่างไรจึงจะบอกได้ว่าอักษรใดแสดงเสียงใดโดยไม่กำกวม ในที่สุดก็เกิดสิ่งที่เรียกว่า **การถอดเสียง (transcription)** นั่นคือกำหนดให้สัญลักษณ์ตัวหนึ่งแทนหนึ่งเสียง ไม่ว่าจะ เป็นภาษาใดก็ตาม

เนื่องจากอักษรโรมันมีเพียง ๒๖ ตัว จึงไม่สามารถจะทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์ ต้องนำอักษรกรีก และสัญลักษณ์อื่น ๆ มาช่วย ชุดอักษรนี้เรียกว่า **สัทอักษร (phonetic alphabet)** ที่ใช้กันอยู่ในวงการศึกษาก็คือ **สัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet)** หรือ I.P.A. แต่อักษรชุดนี้มีจุดอ่อนตรงที่ว่า คนทั่วไปไม่รู้จัก จึงจำเป็นต้องดัดแปลงนำอักษรโรมันมาใช้แทน เรียกว่า **การถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน (Romanization)** เมื่อนำอักษรเพียง ๒๖ ตัวมาสมมติแทนเสียงนับร้อยเสียงในภาษามนุษย์ เสียงก็เริ่มเพี้ยนไปอีก ยิ่งเมื่อคนสมมติต่างกัน

ก็ยิ่งเถียงกันมากขึ้น การถกเถียงยิ่งเพิ่มความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เมื่อผู้ใช้ภาษาตกอยู่ใต้อิทธิพลของภาษาอังกฤษ จึงเทียบเสียงและคำกับภาษาอังกฤษ กลายเป็นการถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ (Anglicization) ทำให้เกิดความกำกวมมากยิ่งขึ้น

ยกตัวอย่างเช่น คนชื่อ “วันเพ็ญ” “แสนดี” และ “สมร” ถ้าต้องการใช้อักษรโรมันเขียน ก็อาจจะเขียนได้ ๓ แบบคือ แบบถอดเสียง (transcription) แบบถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน (Romanization) และแบบถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ (Anglicization) ดังนี้

คำไทย	วันเพ็ญ
ถอดเสียง	= Wanphen
ถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน	= Wanphen
ถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ	= One Pen

คำไทย	แสนดี
ถอดเสียง	= Sændi
(เสียงแอ ใช้สัญลักษณ์คล้ายตัว a กับตัว e หันหลังชนกัน)	
ถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน	= Saendi
ถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ	= Sandy

คำไทย	สมร
ถอดเสียง	= Samɔn
(เสียงออ ใช้สัญลักษณ์คล้ายตัว c กลับหลังหัน)	

ถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน	= Samon
ถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ	= Small

การเลือกเขียนชื่อแบบใดย่อมทำได้ เพราะชื่อเฉพาะเป็นสิทธิส่วนบุคคล

๔. คำทับศัพท์รุ่นเก่า

เมื่อพิจารณาคำภาษาอังกฤษที่เขียนด้วยอักษรไทยหรือที่เรียกกันว่า คำทับศัพท์ ในสมัยแรกมีลักษณะใหญ่ ๒ แบบ คือ แบบแรก ดัดแปลงคำและเสียงเข้าสู่ระบบภาษาไทยทันที โดยไม่ต้องสนใจว่าเขียนอย่างไร เพราะคนทั่วไปไม่มีโอกาสเห็นรูปการเขียน เช่น

beater	อีได้อ
Bradley	ปลัดเล
Cartwright	ครูกัดไร
colony	กะละนี
Corporal	ขบฟาลัน
credential	กระดานสาร/सान
Crawford	การะพืด/กระระพืด
government	กัดพินมัน
Henry Burney	หันตรี บาระนี
Hunter	หันแตร
Jackson	ยักซอน
lemonade	(น้ำ)มะเน็ต
lieutenant	โหลตตะเลนเต
McFarland	เมฆฟาลัน
madam	แม่มดำ
phosphorus	ฟาศุภเรศ
Portugal	ปะตุกัน
Rangin	แร็งกิน
Royal Patent	ราชปะแตน
Sir James Brooks	เซอร์เยียมบุรุก, เยสัปบุรุก
telegraph	ตะแล็บแก็บ

แบบที่ ๒ เมื่อเริ่มเห็นรูปการเขียนจึงถอดอักษรแบบตรงตัว โดยเทียบเสียงตามระบบภาษาไทยคือ หนึ่งรูปแทนหนึ่งเสียง ซึ่งอาจจะไม่ตรงกับการออกเสียงของภาษาเดิม นอกจากนี้ ยังเอื้อเสียงแบบไทยด้วยการระบุเสียงวรรณยุกต์และรูปวรรณยุกต์อย่างชัดเจน ดังตัวอย่างคำที่เก็บไว้แล้วใน พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒ เช่น

brandy	บรันดี
cake	เค้ก
cock	ก๊อก
cocoa	โกโก้
cookie	คุกกี้
copy	ก๊อบปี้
fashion	แฟชั่น
gas	ก๊าซ/แก๊ส
joke	โจก
ma'am	เหม่ม
note	โน้ต
oak	โอ๊ก
oat	(ข้าว)โอ้ต
peg	เป๊ก
plug	ปลั๊ก
pump	ปั้ม
rugby	รักบี้
rummy	รัมมี่
serum	เซรุ่ม
shirt	เชิ้ต
toffee	ทอฟฟี่
whisky	วิสกี

๕. คำทับศัพท์รุ่นใหม่

ต่อมาเมื่อราชบัณฑิตยสถานพิจารณาหลักเกณฑ์การทับศัพท์ขึ้นมาใหม่ ได้พยายามเทียบเสียงให้ตรงกับการออกเสียงสระและพยัญชนะของภาษาเดิมให้มากที่สุด และได้ตัดเครื่องหมายวรรณยุกต์ออกไป เพราะภาษาที่ไม่มีระบบเสียงวรรณยุกต์ เช่นภาษาอังกฤษนั้น การออกเสียงขึ้นลง (ที่หูคนไทยฟังเป็นเสียงวรรณยุกต์) นั้น ไม่นั่นนอน จะแตกต่างกันไปตามจังหวะ

การพูด ส่วนคำที่เคยเขียนอย่างมีรูปวรรณยุกต์กำกับมาแต่เดิมก็คงเก็บไว้เช่นนั้นเพื่อมิให้เกิดความสับสน

คำทับศัพท์รุ่นใหม่จึงไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ ยกเว้นคำที่ซ้ำกับภาษาไทยจนอาจจะทำให้เข้าใจผิดได้ เช่น Coke (โค้ก), coma (โคมา)

อย่างไรก็ตาม ชื่อเฉพาะ โดยเฉพาะชื่อสินค้า ที่เจ้าของต้องการให้คนรู้จักอย่างไม่กำกวม ก็อาจจะใช้รูปวรรณยุกต์กำกับได้ตามความเหมาะสม เพราะเป็น

“การตั้งชื่อ” ไม่ใช่ “การทับศัพท์” ตามเกณฑ์

๖. หลักเกณฑ์ของการทับศัพท์รุ่นแรก

คำทับศัพท์รุ่นแรกที่มีรูปวรรณยุกต์กำกับนั้น หากพิจารณาอย่างผิวเผินก็คล้ายกับว่าจะกำหนดเสียงวรรณยุกต์ตามใจชอบ แต่หากวิเคราะห์อย่างละเอียดจะเห็นว่ามีความเป็นแน่นอน ดังนี้

ประเภทที่ ๑ คำพยางค์เดี่ยวออกเสียงตรี เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
cake	เค้ก	คำตาย	ตรี
cock	ก๊อก	คำตาย	ตรี
gas	ก๊าส/แก๊ส	คำตาย	ตรี
joke	โจ๊ก	คำตาย	ตรี
note	โน้ต	คำตาย	ตรี
oak	โอ๊ก	คำตาย	ตรี
oat	(ข้าว)โอ้ต	คำตาย	ตรี
peg	เป๊ก	คำตาย	ตรี
plug	ปลั๊ก	คำตาย	ตรี
pump	ปั้ม	คำเป็น	ตรี
shirt	เชิ้ต	คำตาย	ตรี

ประเภทที่ ๒ คำสองพยางค์ที่เป็นคำเป็น^๑ ทั้งคู่ ออกเสียงสามัญกับเสียงโท เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
cocoa	โกโก้	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
fashion	แฟชั่น	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
rummy	รัมมี่	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
serum	เซรุ่ม	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท

ประเภทที่ ๓ คำสองพยางค์ที่เป็นคำตายกับคำเป็น ออกเสียงตรีกับเสียงโท เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
cookie	คุกกี้	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
copy	ก๊อบปี้	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
rugby	รักบี้	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
toffee	ทอฟฟี่	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
whisky	วิสกี้	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท

จากข้อมูลข้างต้นมียกเว้นเพียง ๒ คำ คือ

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
ma'am	หม่อม	คำเป็น	เอก
brandy	บรันดี	คำเป็น/คำเป็น	เอก/สามัญ

^๑ คำเป็น หมายถึง พยางค์ที่มีสระยาว หรือมีตัวสะกดเป็นแม่กน แม่กน แม่กม แม่เกย และแม่เกอว ส่วนคำตาย หมายถึง พยางค์ที่มีสระสั้น หรือมีตัวสะกดเป็นแม่กค แม่กค และแม่กบ

ขอให้สังเกตว่า ทั้งคำว่า “หม่อม” ซึ่งเป็นคำพยางค์เดียว กับพยางค์แรกของคำว่า “บรรณดี” ซึ่งเป็นคำเป็นต่างก็ออกเสียงเอก ทั้ง ๆ ที่น่าจะเป็น “แม่” กับ “บรรณดี” ตามแบบคำอื่น ๆ ในทำนองเดียวกัน

๗. หลักเกณฑ์ของการทับศัพท์รุ่นใหม่

ในคำทับศัพท์รุ่นใหม่ที่ไม่มีการวรรณยุกต์กำกับ แม้จะไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับแล้ว แต่เวลาออกเสียงก็ยังมีเสียงวรรณยุกต์กำกับอยู่ บางคำใช้ตัว ห เป็นตัวช่วยให้มีเสียงวรรณยุกต์ หรือใช้พยัญชนะเสียงสูง (อักษรสูง) แทนพยัญชนะเสียงต่ำ (อักษรต่ำ) แต่ระดับเสียงวรรณยุกต์ได้เปลี่ยนแปลงไปบ้าง ดังนี้

ประเภทที่ ๑ คำพยางค์เดียว ออกเสียงตรีบ้าง เสียงเอกบ้าง เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
bank	แบงก์ [แบ็ง]	คำเป็น	ตรี
choice	ชอยส์ [ช้อย]	คำเป็น	ตรี
top	ท็อป [ท็อบ]	คำตาย	ตรี
VAT	แเว็ต [แเว็ด]	คำตาย	ตรี

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
brake	เบรค [เบรค]	คำตาย	เอก
late	เลต, เหลต [เหลด]	คำตาย	เอก
load	โหลด [โหลด]	คำตาย	เอก
maid	เมต, เหมต [เหมด]	คำตาย	เอก
rate	เรต, เหเรต [เหเรด]	คำตาย	เอก
serge	เสิร์จ [เส็ด]	คำตาย	เอก
serve	เสิร์ฟ [เส็บ]	คำตาย	เอก
shade	เชต, เจต [เจด]	คำตาย	เอก
vote	โหวต [โหวด]	คำตาย	เอก

ขอให้สังเกตว่าการออกเสียงแบบนี้เป็นไปในทำนองเดียวกันกับคำว่า ma'am “หม่อม”

บางคำก็ออกเป็นเสียงเอกบ้าง เสียงตรีบ้าง เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
base	เบส [เบด]/[เบ็ด]	คำตาย	เอก, ตรี
fax	แฟ็กซ์ [แฟ็ก]/[แฟ็ก]	คำตาย	เอก, ตรี

ประเภทที่ ๒ คำสองพยางค์ที่เป็นคำเป็นทั้งคู่ ออกเสียงสามัญกับเสียงโท หรือเสียงสามัญกับเสียงตรี เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
center	เซ็นเตอร์ [เซ็นเต้อ]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
dollar	ดอลลาร์ [ดอลล่า]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
London	ลอนดอน [ลอนดอน]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
lotion	โลชั่น [โลชั่น]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
number	นัมเบอร์ [นัมเบ้อ]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
major	เมเจอร์ [เมเจ้อ]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
plaza	พลาซ่า [พลาซ่า]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
solar	โซลา [โซล่า]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
tango	แทงโก [แทงโก้]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท
villa	วิลลา [วิลล่า]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/โท

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
entrance	เอ็นทรานซ์ [เอ็นทร้าน]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/ตรี
town house	ทาวน์เฮาส์ [ทาวเฮ้า]	คำเป็น/คำเป็น	สามัญ/ตรี

ประเภทที่ ๓ คำสองพยางค์ที่เป็นคำตายกับคำเป็น ออกเสียงตรีกับเสียงโท หรือเสียงตรีกับเสียงตรี เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
super	ซูเปอร์ [ซูบเป้อ]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
doctor	ด็อกเตอร์ [ด็อกเต้อ]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
tissue	ทิชชู ^๒ [ทิดชู, ดี๊ดชู]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
buffet	บุฟเฟ [บุบเฟ]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
vision	วิชั่น [วิชั่น]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
option	อ็อปชัน [อือบชั่น]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท
apple	แอปเปิล [แอบเปิ้น]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/โท

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
walk out	วอล์กเอาต์ [ว้อกเฮ้า]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/ตรี
excite	เอ็กซ์ไซท์ [เอ๊กไซ้]	คำตาย/คำเป็น	ตรี/ตรี

^๒ คำนี้มีผู้ออกเสียงทั้งแบบ ท ทหาร และ ต เต่า ผู้ออกเสียงเป็น [ดี๊ดชู] คือผู้ที่คิดรูปแบบเก่า โดยถอด ื เป็น ต เต่า

ประเภทที่ ๔ คำสองพยางค์ที่เป็นคำเป็นกับคำตาย ออกเสียงสามัญกับเสียงเอก หรือเสียงสามัญกับเสียงตรี เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
arcade	อาร์เคด, อาร์เซต ^๓ [อาเซต]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
clinic	คลินิก ^๔ [คลีหฺนิก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
concert	คอนเสิร์ต [คอนเสิต]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
complex	คอมเพล็กซ์ [คอมเพล็ก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
boycott	บอยคอตต์ [บอยชอด]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
lasik	เลซิก, เลสิก [เลสิก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
mosaic	โมเสก [โมเสก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
tulip	ทิวลิป [ทิวหฺลิป]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
parade	พาเรด, พาเหรด [พาเหรด]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก
resort	รีซอร์ต, รีสอร์ต [รีสอด]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/เอก

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
deluxe	เดอลุกซ์ [เดอลุก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/ตรี
focus	โฟกัส [โฟกั๊ด]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/ตรี

บางคำก็ออกเสียงทั้ง ๒ แบบ เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย [เสียงอ่าน]	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
APEC	เอเพ็ก, เอเป็ก [เอเพ็ก, เอเฟ็ก, เอเป็ก, เอเป็ก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/ตรี, สามัญ/เอก
Kodak	โกดัก [โกดัก/โกดัก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/ตรี, สามัญ/เอก
New York	นิวยอร์ก [นิวยอร์ก, นิวยอร์ก]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/ตรี, สามัญ/เอก

^๓ คำนี้บางครั้งก็เขียนว่า “อาเซต” โดยไม่มีตัวกรันต์

^๔ คำนี้พยางค์แรกเป็นคำตาย แต่มักจะออกเสียงยาว เสมือนหนึ่งเป็นคำเป็น

OTOP	ไอท็อบ [ไอท็อบ/ไอถ็อบ]	คำเป็น/คำตาย	สามัญ/ตรี, สามัญ/เอก
------	---------------------------	--------------	-------------------------

ประเภทที่ ๕ คำสองพยางค์ที่เป็นคำตายทั้งคู่ ออกเสียงตรีกับตรี หรือเสียงตรีกับเสียงเอก เช่น

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
----------	--------------	--------------	----------------

[เสียงอ่าน]

fast-food	ฟาสต์ฟู้ด [ฟัดฟู้ด]	คำตาย/คำตาย	ตรี/ตรี
-----------	---------------------	-------------	---------

คำอังกฤษ	เขียนเป็นไทย	ลักษณะพยางค์	เสียงวรรณยุกต์
----------	--------------	--------------	----------------

[เสียงอ่าน]

cassette	คัสเซต [คัตเส็ด]	คำตาย/คำตาย	ตรี/เอก
----------	------------------	-------------	---------

classic	คลาสซิก, คลาสสิก	คำตาย/คำตาย	ตรี/เอก
---------	------------------	-------------	---------

[คลลัดสิก]

effect	เอ็ฟเฟ็กต์ [เอ็บเฟ็ก]	คำตาย/คำตาย	ตรี/เอก
--------	-----------------------	-------------	---------

Europe	ยุโรป [ยุโรรบ]	คำตาย/คำตาย	ตรี/เอก
--------	----------------	-------------	---------

limit	ลิมิต [ลิหุมิต]	คำตาย/คำตาย	ตรี/เอก
-------	-----------------	-------------	---------

physics	ฟิสิกซ์ [ฟิสิก]	คำตาย/คำตาย	ตรี/เอก
---------	-----------------	-------------	---------

record	เร็กคอร์ด [เร็กขอด]	คำตาย/คำตาย	ตรี/เอก
--------	---------------------	-------------	---------

บางคำก็ออกเสียงทั้ง ๒ แบบ เช่น

locket	ล็อกเกต	คำตาย/คำตาย	ตรี/ตรี, ตรี/เอก
--------	---------	-------------	---------------------

[ล็อกเก็ด, ล็อกเก็ด]

offset	อ็อฟเซ็ต	คำตาย/คำตาย	ตรี/ตรี, ตรี/เอก
--------	----------	-------------	---------------------

[อ็อบเซ็ต, อ็อบเส็ด]

technique	เทคนิค ^๕	คำตาย/คำตาย	ตรี/ตรี, ตรี/เอก
-----------	---------------------	-------------	---------------------

[เท็กนิก, เท็กหุนิก]

เหตุที่เสียงเปลี่ยนไปก็เพราะเริ่มได้ยินเสียง ต่างคนต่างก็ออกเสียงไปตามที่ได้ยิน การไม่ใช้รูปวรรณยุกต์กำกับจึงเป็นการเลี่ยงปัญหาการเขียน แต่ก็อาจจะสร้างปัญหาให้แก่ผู้เรียนภาษาไทย ที่ไม่ทราบว่าคำใดเป็นคำไทยคำใดเป็นคำทับศัพท์

ปัญหาข้างต้นอาจจะเป็นปัญหาเดียวกันกับที่เกิดขึ้นในขณะนี้ นั่นคือผู้ใช้ภาษาไทยปัจจุบันอาจจะไม่ทราบว่า คำที่ใช้อักษรไทยเขียนนั้นคำใดเป็นคำไทย และคำใดเป็นคำ “ทับศัพท์” จากภาษาบาลีสันสกฤต

ข้อที่น่าสังเกตเกี่ยวกับเกณฑ์การ

ใช้พยัญชนะเสียงต่ำหรืออักษรต่ำในคำทับศัพท์ก็คือ ถึงแม้ว่าเกณฑ์ปัจจุบันจะกำหนดให้ใช้พยัญชนะเสียงต่ำ แต่คำทับศัพท์บางคำที่เก็บไว้แล้วในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน กลับใช้พยัญชนะเสียงสูง เพื่อให้เสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงเอก เช่น concert

^๕ สอดคล้องตามแบบเดิม มิได้ใช้หลักเกณฑ์การทับศัพท์แบบใหม่

คอนเสิร์ต [คอนเสิต] load โหลด^๖
[โหลด] mosaic โมเสก [โมเสก] physics
ฟิสิกส์ [ฟิสิก] serge เซอร์จ [เสิต] serve
เสิร์ฟ [เสิบ] vote โหวต [โหวด] จึง
เป็นเหตุให้มีคำอีกหลายคำที่ยังมีได้เก็บ
ไว้ในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตย-
สถานยึดถือรูปแบบนี้บ้าง หรือยึดถือ
เกณฑ์ใหม่บ้าง เช่น arcade อาร์เคด,
อาร์เซด [อาเซด] classic คลาสสิก,
คลาสสิก [คลัดสิก] lasik เลซิก, เลสิก
[เลสิก] late เลต, เหลต [เหลด] maid
เมด, เหมด [เหมด] rate เรต, เหรต

[เหฺรต] shade เซต, เจต [เจด] parade
พาเรต, พาเหฺรต [พาเหฺรต] resort
รีซอร์ต, รีสอร์ต [รีสอด]

ตัวเขียนรูปแรกที่ใช้อักษรต่านั้น
เป็นไปตามเกณฑ์ปัจจุบัน ส่วนตัว
เขียนรูปหลังที่ใช้อักษรสูงเขียนตาม
เสียงที่ได้ยิน แต่ไม่ว่าจะใช้รูปใดก็ออก
เสียงแบบเดียวกัน หากใช้แบบแรก
ก็คือ การใช้ตามเกณฑ์การทับศัพท์
ปัจจุบัน หากใช้แบบหลังก็คือ การตั้งชื่อ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ ชื่อสินค้าที่ไม่
ต้องการความกำกวม และเป็นสิทธิส่วน

บุคคลที่สามารถทำได้

๘. การออกเสียงอักษรชุด ก ข ค

ในข้อ ๒ ได้กล่าวไว้แล้วว่า ภาษา
ที่นำอักษรชุด A B C ไปใช้ต่างก็ออก
เสียงต่าง ๆ กันไปตามระบบเสียงของ
ตน ในทำนองเดียวกัน ภาษาที่นำ
อักษรชุด ก ข ค ไปใช้ต่างก็ออกเสียง
ต่าง ๆ กันไป ดังจะเปรียบเทียบการ
ออกเสียงระหว่างภาษาไทยกับภาษา
เขมร ดังนี้

	ก	ข	ค	ฃ	ง			
ไทยอ่าน	กอ	ขอ	คอ	คอ	งอ			
เขมรอ่าน	กอ	คอ	โก	โค	งอ			
	จ	ฉ	ช	ฌ	ญ			
ไทยอ่าน	จอ	ฉอ	ชอ	ชอ	ยอ			
เขมรอ่าน	จอ	ชอ	โจ	โซ	ญอ			
	ฎ	ฏ	ท	ฒ	ณ			
ไทยอ่าน	ตอ	ถอ	ทอ	ทอ	นอ			
เขมรอ่าน	ตอ	ทอ	โต	โท	ณอ			
	ด	ถ	ท	ธ	น			
ไทยอ่าน	ตอ	ถอ	ทอ	ทอ	นอ			
เขมรอ่าน	ตอ	ทอ	โต	โท	โน			
	บ	ฝ	พ	ภ	ม			
ไทยอ่าน	บอ	ฝอ	พอ	พอ	มอ			
เขมรอ่าน	บอ	พอ	โป	โพ	โม			
	ย	ร	ล	ว	ส	ห	ฬ	อ
ไทยอ่าน	ยอ	รอ	ลอ	วอ	สอ	หอ	ลอ	ออ
เขมรอ่าน	โย	โร	โล	โว	ซอ	ฮอ	ลอ	ออ

(ดูรายละเอียดใน **อ่านภาษาเขมร** ของ ศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา นาคสกุล)

^๖ คำนี้ถึงแม้จะไม่ปรากฏในพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน แต่ก็ได้เก็บไว้แล้วในหนังสือ ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน

ทั้งไทยและเขมรต่างก็ยืมภาษาบาลีสันสกฤตมาใช้ แต่วิธีอ่านก็แตกต่างกันไปตามระบบของตน ตัวอย่าง เช่น

ภาษาบาลีสันสกฤต ^๑	ไทยเขียน	ไทยอ่าน	เขมรอ่าน
Bhumi	ภุมิ	[พุม, พุมิ]	[พุม]
Buddha	พุทธ	[ฟุด]	[บุ้ด]
canda, candra	จันท์, จันทร์	[จัน]	[จัน]
devatam	เทวดา	[เทวะดา]	[เตเวียะตา]
dhamma, dharma	ธัมม, ธรรม	[ท่า]	[เทือมเมียะ]
jaya	ชัย	[ไช]	[เจีย]
muni	มุณี	[มุณี]	[มุณี]
siha	สีห์, สีหะ	[สี, สีหะ]	[เซีย, เซียฮะ]
tara	ดารา	[ดารา]	[ดารา]
ภาษาเขมร ^๒	เขมรอ่าน	ไทยเขียน	ไทยอ่าน
กัมพูชา	[กัมพูเจีย]	กัมพูชา	[กัมพูชา]
กำเฏา	[กือมเตา]	กำเตา	[กำเตา]
เขมร	[เคมร์]	เขมร	[ขะเหมน]
จรมุะ	[จรอโมะห์]	จุมุก	[จะหุมุก]
จุมเร็น	[จือมเร็น]	เจริญ	[จะเร็น]
เฌี	[เชอ]	เฌอ	[เชอ]
เฌีร์	[เดอ์]	เดิน	[เดิน]
เพญ	[เป็ญ, ปิญ]	เพ็ญ	[เพ็ญ]
รเบียบ	[รวัเบียบ]	ระเบียบ	[ระเบียบ]
วังเวง	[วิ้วเวง]	วังเวง	[วังเวง]
สปปาย	[สับบาย]	สบาย	[สบาย]

จากตัวอย่างคำไทยที่ทับศัพท์มาจากภาษาบาลีสันสกฤตและภาษาเขมรที่ยกมาข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ต่างภาษาต่างก็อ่านไปคนละอย่างตามระบบเสียงของตน เชื่อว่าผู้ใช้ภาษาทั่วไปที่มีใช้นักภาษาอาจจะไม่ทราบก็ได้ว่าคำเหล่านี้มีที่มาจากภาษาต่างประเทศ เพราะเข้า

มาสู่ภาษาไทยนานแล้ว ไม่เหมือนภาษาอังกฤษใหม่ ๆ ที่เพิ่งเข้ามา จึงจับความแตกต่างได้ง่าย

เมื่อ**พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว**พระราชทานนามสกุลนั้น ทรงกำหนดทั้งรูปเขียนภาษาไทยและรูปเขียนที่ใช้อักษรโรมันให้ด้วย แต่

รูปอักษรโรมันที่ใช้เน้นรักษาความหมายของภาษาบาลีสันสกฤตไว้ หากอ่านตามอักษรโรมันโดยไม่รู้อีกก่อนว่าภาษาไทยอ่านอย่างไรก็จะออกเสียงเป็นบาลีสันสกฤตหรืออังกฤษ โดยจะขอใช้ตัวอย่างเดิม ดังนี้

^๑ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการเขียนอ่านตัวเทวนาครี จึงขอให้อักษรโรมันแทน

^๒ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการเขียนอ่านตัวเขมร จึงขอให้อักษรไทยแทน

รูปเขียน	เสียงอ่านแบบบาลีสันสกฤตหรืออังกฤษ	ภาษาไทย
Bhumi	[บูมี]	ภูมี
Buddha	[บู๊ดด้า]	พุทธ
canda, candra	[คันด้า, คันดร้า]	จันทร์, จันทร์
devatam	[เดวาตัม]	เทวดา
dhamma, dharma	[ดัมมะ, ดารมะ]	ธัมม, ธรรม
jaya	[จะยะ]	ชัย
muni	[มุณี]	มุณี
siha	[สีหะ]	สีห์, สีหะ
tara	[ตารา]	ดารา

ฉะนั้น ชื่อ “วันเพ็ญ” “แสนดี” และ “สมร” จึงอาจจะมีผู้ใช้อักษรโรมันเขียนดังนี้

วันเพ็ญ	=	Vanben
แสนดี	=	Saendi (ตัว i มีเครื่องหมายคล้ายในภาษาฝรั่งเศส)
สมร	=	Samara

โดยสรุป ชื่อทั้ง ๓ ชื่อนี้จึงมีทางเลือกต่าง ๆ ดังนี้ คือ

วันเพ็ญ	=	Wanphen, One Pen, Vanben
แสนดี	=	Saendi, Saendi, Sandy, Saendi
สมร	=	Samon, Samon, Small, Samara

ชื่ออื่น ๆ ก็อยู่ในทำนองเดียวกันนี้ ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าของชื่อต้องการใช้เกณฑ์ใด ใน ๔ เกณฑ์ต่อไปนี้ คือ แบบถอดเสียง (transcription) แบบถอดอักษรเป็นอักษรโรมัน (Romanization) แบบถอดอักษรโดยเทียบกับภาษาอังกฤษ (Anglicization) และแบบของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

๙. สรุป

หลักฐานข้อมูลและการวิเคราะห์ที่ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นนี้ น่าจะเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า ตัวเขียนกับเสียงอ่านมิใช่เรื่องเดียวกัน ภาษาที่ต่างกันอาจใช้รูปอักษรชุดเดียวกันหรือใกล้เคียง

กันได้ แต่การออกเสียงย่อมขึ้นอยู่กับแต่ละภาษา ฉะนั้นการทับศัพท์ไม่ว่าจะกำหนดเกณฑ์ไว้อย่างไรก็เป็นเพียงข้อสมมติที่ผู้ใช้ต้องทำความเข้าใจ และต้องยอมรับความจริงว่าจะให้เสียงเท่าเทียมกับเสียงภาษาเดิมมิได้ แต่ถ้าเป็นคำยืม ก็สามารถที่จะดัดแปลงเสียงให้เข้ากับภาษาของผู้ยืมได้ และอาจจะถือได้ว่า คำนั้นมีได้อยู่ในฐานะภาษาต่างประเทศหรือคำทับศัพท์อีกต่อไปแล้ว

บรรณานุกรม

กาญจนา นาคสกุล. ๒๕๑๕. *อ่านภาษาเขมร*. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นิตยา กาญจนวรรณ. *ปัญหาการใช้ภาษาไทย*. ฉบับปรับปรุงใหม่ พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๗.
 บรรจบ พันธุเมธา. *พจนานุกรมเขมร - ไทย ฉบับทุนพระยาอนุমানราชชน*. กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, ๒๕๑๗.
 ราชบัณฑิตยสถาน. *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๔๒*. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์, ๒๕๔๖.
 _____. *ศัพท์คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ*. ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พิมพ์ครั้งที่ ๖. กรุงเทพฯ : สหมิตรพริ้นติ้ง, ๒๕๔๖.
 อมรรตุมารักษ์, จมื่น (แจ่ม สุนทรเวช). *พระราชกรณียกิจสำคัญในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่องกำเนิดนามสกุล เล่ม ๑*. กรุงเทพฯ : คุรุสภา, ๒๕๑๑.
 อุดม วโรดมศึกษาดี. *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษา*. พิมพ์ครั้งที่ ๗. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๕.

Abstract **Written Script and Pronunciation**

Nitaya Kanchanawan

Associate Fellow of the Academy of Arts, The Royal Institute, Thailand

Two or more different languages may use similar or different sets of symbols for writing purposes. The same symbol set may be modified to suit a particular language in question. The crucial point is that each language contains its own pronunciation. Thus, the same linguistic symbol set may not represent the same sounds for two different languages. This can be seen in the case of Roman script used in transcribing English, French, German, etc. and in the case of the Thai and Cambodian scripts which came from the same origin. Thus, using different sets of written symbol for the same language may cause some problems in pronunciation.

In the early days of foreign language borrowing the use of Thai script for foreign words was “sound oriented” since the original scripts and their pronunciation were not available to the general public. Later on when the written forms were available, the Thai script was used directly, adding tone marks to make them more like Thai words. At present the tone mark is omitted since the original sounds can be heard. The language user has more freedom to adapt the tone according to the context. It is possible to see where the syllable tone for each word has varied through time.

Regarding the use of Roman script for Thai words, there are four different ways to transcribe: transcription (adaptation of the International Phonetic Alphabet), Romanization, Anglicization and the Rama VI system in which the Pali and Sanskrit written forms are retained.

Thus, using the Thai script to represent foreign words, no matter which rules are used, all the systems are only an approximation of the original sound, and the user must learn and understand the purpose of the system. The language user should accept the fact that no system will ever be equal to the original sound. In the case of borrowed words, however, the sound may be adapted to the borrower’s system. Thus, over time borrowed words may come to be considered no longer as foreign words, but rather as part of the vocabulary of the borrowing language.

Key words : Roman script, Thai script, phonetic symbol, International Phonetic Alphabet, transcription, Romanization, Anglicization, Rama VI system